Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις 22 Φεβρουαρίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 8

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

« Ἐκτὸς τούτου, ἡ δυστυχὴς Ξένη εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ σακκὶ παρὰ μὲ κορίτσι δεκαέξ χρόνων· τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πιτσιλάδες, ἢ ἀπὸ ἐφηλίδας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νέδ· τὰ μαλλιά της, ἀπὸ τὴν πολλὴν ξανθάδαν φαίνονται σχεδὸν ἄσπρα, καὶ αἱ βλεφαρίδες της εἶνε ἀόρατοι. Τελοσπάντων εἶνε ἀσχημοτάτη· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν λυποῦμαι· φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχής... Λέγουν, ὅτι διὰ νὰ παρηγορῆται, γράφει στίχους Ἴσως ἔχει τάλαντον, ποιὸς ξεύρει; . . Ὁπωσδήποτε, δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ τὴν ὑποχρεόνουν καθημέραν νὰνάπτῃ τὴν θερμάστραν τῆς τάξεως. . . Νομίζω, ὅτι κάμνει ἄσχημα νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τοιαύτην ἀπαίτησιν. Ἀφοῦ ἡ θερμάστρα εἶνε δι' ὅλας, ὅλαι αἱ μαθήτριαι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάπτουν μὲ τὴν σειράν των· δὲν εἶνε δίκαιον μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε νὰ λαμβάνῃ αὐτὸν τὸν κόπον. . .»

3

Αἰμιλία

«Τελοσπάντων, κυρία Φάγγ, εἶδα καὶ τὴν βασίλισσαν τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κιμπασσέτου: εἶδα τὴν Δόραν Τόπλιφ... Μοῦ την ἔφερεν ἡ Χαρὰ χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ τί ὕφος ἔχει, Θεέ μου! . . Ἐγνώρισα εἰς τὴν Βοστώνην κορίτσια βουλευτῶν καὶ ὑπουργῶν ἀκόμη, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν τόσην ἀγερωχίαν. Σᾶς κυττάζει μὲ τέτοιον περιφρονηνικὸν βλέμμα, ποῦ παρακαλεῖτε, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ γίνετε ποντικὸς καὶ διὰ νὰ τρέξετε γρήγορα νὰ κρυφθῆτε εἰς καμμίαν τρύπαν. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχήν· ἀλλὰ δὲν διήρκεσε πολύ, σᾶς βεβαιῶ! . . Ὁ παπποῦς μ' ἔκαμε νὰ πάρω θάρρος ἀμέσως. Ὅταν τοῦ τὴν ἐσύστησεν ἡ Χαρά, ὁ παπποῦς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸνομά της:

« — Καθῆστε, μίς. . . μίς; . . .

« — Μὶς Τόπλιφ, εἶπεν ἡ Χαρά.

« — Ναί, τὸ ξεύρω. . . . ἀλλὰ τὸ κύριον ὄνομα; ἠρώτησεν ὁ παπποῦς.

« — Δόρα, ἐψιθύρισεν ἡ Χαρά.

« — Δόρα, ἐπανέλαβεν ὁ παπποῦς· πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ μικρὰ Τόπλιφ, ποῦ την ἐγνώριζα ὅταν δὲν ἦτο ψηλότερη ἀπὸ τὰ γόνατά μου. ὠνομάζετο Δεβώρα· ὥστε λοιπὸν δὲν εἶνε ἡ ἴδια;»

« Ἀ. ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὰ μοῦτρα τῆς Δόρας, ἐν ᾧ ἡ Χαρὰ ἀπεκρίνετο φαιδρῶς πρὸς τὸν παπποῦν:

« — Ἀστειεύεσθε, κύριε Χώβ; ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι πρὸ καιροῦ ἡ Δόρα ἄλλαξε τὸνομά της.»

« Μοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ γελάσω πολύ, προπάντων ὅταν ἡ γιαγιὰ προσέθεσε μὲ τὸ εὐγενέστερον ὕφος της, ὅτι ἡ μὶς Δόρα ἐδιάλεξε πολὺ εὔμορφην συντόμευσιν τοῦ ὀνόματος Δεβώρα, τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως μακρύ.

« Φαίνεται, ὅτι ἡ γιαγιὰ ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειαν Τόπλιφ. Μήπως διότι ὁ κύριος Τόπλιφ, ὁ πατήρ, εἶνε ὑπέρπλουτος; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι χάριν τῆς Δόρας ἐφόρεσε τὴν φανταχτερήν της σκούφιαν μὲ τὲς κίτρινες κορδέλες καὶ ὅτι τῆς ἔκαμνε τόσα κομπλιμέντα, τόσους ἐπαίνους διὰ τὴν εὐμορφιάν της, τὴν χάριν της, τὴν εὐγένειάν της, ὥστε ἐγὼ τὰ ἔχασα· διότι, νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἕως τώρα δὲν ἐνόμιζα τὴν γιαγιὰν ἱκανὴν νὰ ἐπαινέσῃ ἄνθρωπον.

« Θέλετε τώρα νὰ σας εἰπῶ τί μου εἶπεν ὁ παπποῦς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν; Ἰδοὺ αὐτολεξεί:

«Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν κρέμαν τῆς κρέμας...» (Σελ. 53, στ. α'.)

«Ἐδά μ' εὐχαριστησίν μου, ὅτι δὲν » σου ἐπεβλήθησαν οἱ ἀγέρωχοι τρόποι » τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀλαζόνος. Δὲν ἐ» πιθυμοῦσα καθόλου νά σ' ἔβλεπα καὶ » σένα εἰς τὰ πόδια της, ταπεινήν, ὅ» πως τὰς ἄλλας της φίλας. Τῆς ὡ» μιλοῦσες τουλάχιστον ὡς ἴση πρὸς » ἴσην. . . Ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογέ» νειαν δὲν ὑπῆρχε, πρὸ τεσσαράκοντα » ἐτῶν, ἕνας κερδοσκόπος ἐπιχειρημα» τίας πολὺ ἀμφιβόλου τιμιότητος, οἱ » ἀπόγονοί του δὲν θὰ ἦσαν σήμερον » Κροῖσοι. Ἡ μὶς Δόρα χάνει τὸν κό» πον της νὰ ἔρχεται ἐδῶ νά μου κά» μνῃ τὴν κ α μ π ό σ ῃ, διότι ἐγὼ » γνωρίζω κατὰ βάθος ὅλην αὐτὴν τὴν » ἱστορίαν.»

«Κυρία Φάγγ, ὁ παπποῦς ἔχει δί» καιον: ὅλα τὰ κορίτσια ἔρπουν 'στὰ πό» δια τῆς Δόρας, μόνον καὶ μόνον διότι » εἶνε πλουσία, καὶ διότι μὲ τὴν ὑπερη» φάνειάν της καὶ μὲ τὸν περιφρονητικόν » της τρόπον, πέρνει τὸν ἀέρα ὁλωνῶν. » Ἀλλ' ἐγὼ ὄχι! δὲν θὰ ὑποκύψω, δὲν » θὰ ταπεινωθῶ ποτὲ ἐμπρός της· δι' αὐτὸ » εἰμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΜΙΣ ΤΟΠΛΙΦ

Ἡ Αἰμιλία ἠγάπα ὁλονὲν περισσότερον τὴν Χαρὰν Σάμβορν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρεῖχε καθημερινῶς δείγματα θερμῆς φιλίας, προστατεύουσα τὴν Αἰμιλίαν εἰς πᾶσαν περίστασιν κ' ἐξομολογουμένη εἰς αὐτὴν ἀνεπιφυλάκτως ὅλους της τοὺς πόθους, ὅλα της τὰ μυστικά.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ Χαρὰ ἐφέρετο μὲ τὸν ἴδιον τρόπον πρὸς ὅλας της τὰς φίλας. Ἀλλ' ἡ Αἰμιλία, τυφλουμένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης της, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ μόνη προνομοιοῦχος. Ἦτο δὲ πρότυπον φίλης ἐμπίστου: πάντοτε πρόθυμος νὰ κούφ τὰ παράπονα τῆς Χαρᾶς ἢ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν θριάμβων της, οὐδέποτε ὁμιλοῦσα περὶ ἑαυτῆς καὶ τῶν προσωπικῶν της στενοχωριῶν, ἐνδιαφερομένη καὶ διὰ τὰ πλέον ἀσήμαντα πράγματα, ἤρκει νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Χαρᾶς,—τίποτε δὲν ἔβλεπεν εἰς τὸν κόσμον θελκτικώτερον, ἑλκυστικώτερον, τελειότερον τῆς νέας της φίλης. Καὶ τὴν εἶχαν πολὺ ἄσχημα ὅσοι ἢ ὅσαι, ἐνώπιον τῆς Αἰμιλίας, κατηγόρουν τὴν μὶς Σάμβορν!..

Ἡ κυρία Χοὺδ ἐμόρφαζεν ὅταν τῇ ὡμίλουν περὶ τῆς αἰσθηματικῆς αὐτῆς φιλίας. «Δὲν εἶνε λογικὰ πράγματα αὐτά!» ἔλεγε, χωρὶς νὰ ἔχῃ κ' ἐντελῶς ἄδικον· ἀλλὰ δὲν ἦτο καθόλου παράδοξον, ἂν μία κόρη μὲ καρδίαν εὐαίσθητον, μὲ ζωηρὰν φαντασίαν καὶ μ' ἐνθουσιώδη χαρακτῆρα, ὡς ἡ Αἰμιλία, εἶχεν ἑλκυσθῇ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐξωτερικὰ χαρίσματα τῆς Χαρᾶς.

— Δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἔκαμνα χωρὶς ἐσέ, τῇ ἔλεγεν ἐν ἀπόγευμα, ποῦ εἶχεν ὑπάγῃ διὰ τὸ τσάϊ εἰς τῆς κυρίας Σάμβορν. Δύο μῆνες ποῦ εἶμαι τώρα εἰς τὸ Κιμπασσέτον, τὸ σπίτι σου εἶνε δι' ἐμὲ ἀληθινὸς παράδεισος.

— Καϊμένη μου Αἰμιλίτσα, τῇ ἀπεκρίθη ἡ Χαρά· ἂν ἦσαι πολὺ δυστυχὴς εἰς τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς σου, πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας.

Δέν το ἔλεγεν αὐτὸ μὲ τὴν καρδιάν της, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰ χείλη της...

— Ὦ πόσον ἤθελα νὰ ἦτο δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία μὲ τόσην ζωηρότητα, ὥστε ἡ κυρία Σάμβορν, παίζουσα ὁλονὲν σκάκι μὲ τὸν υἱόν της Τζών, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Γιατὶ τὰ ὡραῖά σου μαλλιὰ δὲν εἶνε σήμερα κατσαρωμένα ὅπως πάντα; ἠρώτησεν ἡ Χαρά, πηδῶσα ἀπὸ θέματος εἰς θέμα, μὲ τὴν ἐλαφρότητα, ἡ ὁποία τὴν ἐχαρακτήριζε.

— Διότι ἡ γιαγιὰ νομίζει ὅτι εἶνε ἄτακτα ὅταν τὰ ἔχω λυτά, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· ἤθελα νὰ τα κάμω πλεξίδαν, ἀλλὰ δὲν γίνονται.

Κ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὥστε νὰ πέσῃ ἡ ταινία, ἡ ὁποία συνεκράτει τὴν ἀνυπότακτον κόμην της.

— Μὰ γίνονται ποτὲ πλεξίδα τέτοια μαλλιά; εἶπεν ἡ Χαρά. Μιλίτσα μου, ἀγαπητή μου, τὰ μαλλιά σου εἶνε τόσον ὡραῖα, ὥστε πρέπει νά τα βλέπουν ὅλοι. Ἄφινέ τα νὰ κυματίζουν ἐλεύθερα, καὶ μὴν ἀκοῦς τὴ γιαγιά σου,— εἰς τὰ ζητήματα τοῦ γούστου, ἐννοῶ, διότι δὲν θέλω νά σου ἐμπνεύσω ἐπαναστατικὰς ἰδέας· θά σου ἀπηγόρευαν νά με βλέπῃς, καὶ αὐτὸ θά μ' ἐλυποῦσε πολύ.

— Ἀμὴ ἐμένα; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· τί θὰ ἐγινόμουν χωρὶς ἐσέ; Εἰς τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς ἡ ζωὴ δὲν εἶνε εὔθυμη πάντοτε, προπάντων τὸ βράδυ!.. Εὐτυχῶς, μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πηγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ μαγειρεῖον...

— Πῶς; διέκοψεν ἡ Χαρὰ Σάμβορν· ἐξακολουθεῖ ἀκόμη αὐτὴ ἡ οἰκειότης; Δὲν σ' ἐννοῶ, Μιλίτσα, πῶς εἰμπορεῖς νὰ συναναστρέφεσαι μὲ ἀνθρώπους κατωτέρας τάξεως, μὲ ὑπηρέτας ἐπιτέλους! προσέθεσε μορφάζουσα περιφρονητικῶς.

— Ἐγὼ δὲν σ' ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς, ὅταν ἤκουσε νὰ προσβάλλουν τοὺς ταπεινοὺς της φίλους. Ἡ ἐργασία ποτὲ δὲν ἀτίμασε κανένα· ἀπεναντίας. Κατηγορεῖς τὴν κυρίαν Φάγγ καὶ τὸν Κάρολον Πρέστων ὅτι πληρώνονται διὰ τὰς ἐργασίας ποῦ κάμνουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ· ἤθελες λοιπὸν νά τας κάμνουν χάρισμα; Ἐγὼ τίποτε δὲν σέβομαι περισσότερον, παρὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε ἱκανοὶ νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των. Ἡ μεγαλητέρα μου φιλαδοξία εἶνε αὐτή: νὰ κατορθώσω μίαν ἡμέραν νὰ μὴ ζῶ εἰς βάρος κανενός. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ κυρία Φάγγ εἶνε πτωχοί, τὸ παραδέχομαι· ἀλλ' εἶνε καὶ οἱ δύο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ ἔχουν λαμπρὰν ἀνατροφήν. Ἂν, ἀντὶ νὰ εἶμαι κορίτσι, ἤμουν ἀγόρι, ἴσως θὰ ἐβοηθοῦσα ἐγὼ τὸν παπποῦ μου εἰς ὅ,τι τὸν βοηθεῖ σήμερον ὁ Κάρολος· θά με ἐνόμιζες διὰ τοῦτο ὑπηρέτην καὶ δὲν θὰ κατεδέχεσο νὰ ὁμιλῆς μαζί μου; Ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου ἦτο ἰατρός, καὶ εἶχε κοινωνικὴν θέσιν σὰν τὸν πατέρα σου καὶ σὰν τὸν ἰδικόν μου. Ἡ κυρία Φάγγ εἶνε δευτέρα ἐξαδέλφη τῆς γιαγιᾶς μου. Διατὶ λοιπὸν καταβιβάζομαι ἂν συναναστρέφωμαι τοὺς «ὑπηρέτας» μας; Κατὰ τὴν καταγωγήν, εἶνε ἴσοι μου· κατὰ τὴν εὐφυΐαν... ἴσως εἶνε καὶ ἀνώτεροί μου.

— Ἄ, ὄχι, δὲν το παραδέχομαι, ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, ἀφοῦ κάμνῃς μάθημα εἰς τὸν Κάρολον, ποῦ εἶνε μεγαλήτερός σου...

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ἄλλο, παρὰ ὅτι ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῷ ὁ Κάρολος δὲν ἐπῆγε... Τί πταίει 'ς αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ἐγὼ ὅμως ἂν ἤμουν 'στὴ θέσι σου, ὑπέλαβε ἡ Χαρά, δὲν θὰ ἔχανα τὸν καιρόν μου διὰ νὰ του κάμνω τὸν προγυμναστήν!

— Αὐτὸ δέν μου κοστίζει τίποτε...

— Ἂς πηγαίνῃ εἰς τὴν νυκτερινὴν Σχολήν. Τότε δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν μαθημάτων σου.

— Βεβαίως θὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, διότι θέλει πρῶτα νὰ προχωρήσῃ κάπως... Ἀλλὰ ἕως νὰ το κατορθώσῃ, πόσον θὰ ὑπέφερε!... Ἔλα εἰς τὴν θέσιν του, Χαρά...

Ἀλλ' ἡ Χαρὰ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον «νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν» τοῦ Καρόλου· οὔτε ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία σχεδὸν περιεφρόνει τὴν Δόραν Τόπλιφ, τὴν πλουσίαν, τὴν κομψήν, τὴν ἔξοχον Δόραν, ἐκοπίαζε τώρα δι' ἕνα παιδὶ χωρὶς περιουσίαν καὶ χωρὶς κοινωνικὴν θέσιν!

— Τί ἐνθουσιασμός! εἶπε γελῶσα. Μὴν ἐνθουσιάζεσαι τόσον, Μιλίτσα μου, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον... Ὥστε λοιπὸν ἐσὺ περνᾷς τὸ ἥμισυ τῆς βραδιᾶς σου προγυμνάζουσα τὸν κ. Κάρολον, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ γράφουσα εἰς τὴν πλάκα μιᾶς κωφαλάλου;.. Περίεργον πρᾶγμα! Καὶ δὲν βαρύνεσαι;

— Καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· μόνη ἡ ὄψις τῆς κυρίας Φάγγ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ με ἀνταμείψῃ τόσον μεταμορφώνεται ὅταν γράφω δι' αὐτήν. Ἡ δυστυχισμένη κάθεται ἐκεῖ κ' ἐργάζεται τὸ αἰώνιον κ ρ ο σέ της, ἐνῷ ἐγὼ γεμίζω τὴν πλάκα της. Παρακολουθεῖ τὸ γράψιμόν μου μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ κάποτε βιάζεται τόσον νὰ

ἰδῇ τί ἔγραψα, ὥστε διαβάζει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν μου. Καὶ ὅμως δέν της λέγω τίποτε σπουδαῖον. Τῆς διηγοῦμαι ὅ,τι μοῦ κατεβαίνει, ὅ,τι κάμνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τοὺς περιπάτους μας, εἰς τὰς συναναστροφάς μας· ἕνα σωρὸ ἀνοησίες τελοσπάντων· ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὸ τὴν εὐχαριστεῖ.

— Τί καλὸ κορίτσι που εἶσαι! εἶπεν ἡ κυρία Σάμβορν· ἰδοὺ ἀληθινὴ φιλανθρωπία!

— Ἄ, κυρία, ἐψέλλισεν ἡ Αἰμιλία, εἶχα λησμονήσῃ ὅτι εἶσθε ἐδῶ. Τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Ὁμιλῶ μισὴν ὥραν τώρα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θέλω νὰ παρουσιασθῶ ὡς πρότυπον ἀρετῆς· μή με πιστεύετε, σᾶς παρακαλῶ· δὲν εἶμαι οὔτε ἤμερη οὔτε ὑπομονητική.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϊ*]

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

Κατὰ τὴν Ἀποκρηὰν ἐπηδήσαμεν εἰς τὴν Σαρακοστήν, ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον εἰς τὴν Κόλασιν. Οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, οἱ θρῆσκοι, οἱ θεοφοβούμενοι, θὰ ἰσχυρίζοντο βέβαια ὅτι Παράδεισος εἶνε ἡ Σαρακοστὴ καὶ Κόλασις ἡ Ἀποκρηά. Ἀπεναντίας οἱ νέοι, τὰ παιδιά, ὅσοι ἀγαποῦν περισσότερον τὴν τρελὴν διασκέδασιν, τὸ φαγοπότι καὶ τὸν χορόν, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχήν, θὰ ἔλεγαν προθύμως ὅτι Παράδεισος εἶνε ἡ Ἀποκρηὰ καὶ Κόλασις ἡ Σαρακοστή...

Ἂς ἀφίσωμεν ἄλυτον αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα, διὰ νὰ τὸ λύσῃ ἕκαστος ὅπως τοῦ ἀρέσει. Καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν Σαρακοστήν, ἀφοῦ Σαρακοστὴ εἶνε τώρα, καὶ ὅ,τι ἂν ἐλέγαμεν, ὅ,τι ἂν ἐκάμναμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φέρωμεν ὀπίσω τὴν Ἀποκρηάν, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον... νὰ περιμένωμεν ἕνα χρόνον!

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἡ μία ἐποχὴ δὲν διαφέρει καὶ τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλην. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν προσκολλῶνται εἰς τοὺς τύπους, δὲν ἀκολουθοῦν πιστῶς τὰ παλαιὰ ἔθιμα, δὲν τηροῦν αὐστηρῶς τὰς νηστείας καὶ δὲν περιμένουν τὴν Ἀποκρηὰν διὰ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ τοιοῦτοι εἶνε σήμερον οἱ περισσότεροι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ὁ λεγόμενος κ ο σ μ ο π ο λ ι τ ι σ μ ὸ ς ἀλλοιόνει βαθμηδὸν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία διατηρεῖται ἀκόμη ἐντονος καὶ ὡραία εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὰς μικρὰς πόλεις. Ἐκεῖ παραδείγματος χάριν, τὴν Σαρακοστὴν δὲν σφάζουν παρὰ μόνον ἴσως τὰς Κυριακάς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εὕρετε κρέας καὶ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, ἀκόμη καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν. Ἐκεῖ αἱ ἐκκλησίαι γεμίζουν καὶ εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ἐνῷ ἐδῶ μόνον τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἶνε γεμάται. Ἐκεῖ θεωρεῖται ἔγκλημα καθοστώσεως ἑνὸς χορὸς ἢ μία ζωηρὰ κάπως διασκέδασις τὴν Σαρακοστήν, καὶ μαζὶ μὲ τὰς αἰθούσας ὅπου ὑπάρχουν, κλείουν καὶ τὰ θέατρα· ἐδῶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀνοικτὰ ὅλα, καὶ ἐκτὸς τῆς τυπικῆς προσωπιδοφορίας, καμμία ἄλλη διασκέδασις δὲν ἀποκλείεται.

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἡ Σαρακοστή μας, ἡ ἀθηναϊκὴ Σαρακοστή, — ἡ Σαρακοστὴ τῶν μεγάλων πόλεων ἐν γένει, — δὲν διαφέρει καὶ τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀποκρηάν. Δὲν διαφέρει ἐξωτερικῶς. Ἀλλ' ἄρα γε δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ τοὐλάχιστον ἐσωτερικῶς; Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία ἐποχὴ μετανοίας καὶ προσευχῆς, μία ἐποχὴ ψυχικοῦ ἐξαγνισμοῦ, ἡ ὁποία νὰ μας πλησιάζῃ περισσότερον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μας ὑπενθυμίζῃ ὅτι ἔχομεν εἰς τὸν κόσμον καὶ κάποιον ἄλλον, ὑψηλότερον, προορισμόν;...

Δὲν εἶμαι οὔτε θεολόγος οὔτε ἱεροκῆρυξ. Προπάντων δὲν εἶμαι φανατικὸς καὶ δὲν ἀγαπῶ τὴν προσκόλλησιν εἰς τοὺς τύπους. Μὴ φοβηθῆτε λοιπὸν νὰ σας εἴπω ὅτι πρέπει τάχα νὰ νηστεύσετε αὐστηρῶς ὅλην τὴν Σαρακοστὴν ἀπὸ κρέας, τὴν δὲ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ λάδι· ἢ ὅτι πρέπει νὰ μὴ λείπετε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν οὔτε εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ὅπως οἱ γρηοῦλες, ἢ ὅτι πρέπει νὰ προσεύχεσθε, μὲ τὸ Μέγα Ὡρολόγιον εἰς τὸ χέρι, ἀπὸ τὸν ὄρθρον ἕως τὸ ἑσπερινόν... Ὄχι! ἠξεύρω πολὺ καλά, ὅτι αὐτὰ τὰ π ά τ ρ ι α δὲν συμφωνοῦν πλέον μὲ τὴν ἐποχήν μας· εἰξεύρω ὅτι εἶνε καλὰ μόνον διὰ τοὺς Καλογήρους καὶ τὰ Μοναστήρια· ὅτι τὸ «πολὺ κυριελέησον» τὸ βαρύεται καὶ ὁ Θεός, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, προπάντων ὅταν οἱ δοῦλοί Του εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ διαβάζουν τόσα ἄλλα βιβλία ἐκτὸς τῶν προσευχηταρίων· ὅτι ἡ αὐστηρὰ νηστεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων εἰμπορεῖ νὰ συντρίψῃ ὀργανισμοὺς ἀσθενεῖς ὅπως οἱ σημερινοί· καὶ ὅτι εἶνε ἀρκετὸν καὶ διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ πηγαίνῃ κανεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του κάθε Κυριακήν.

Ἀλλ' ἡ ἀθέτησις ἡ ἀναγκαστικὴ μερικῶν τ ύ π ω ν, δὲν ἐμποδίζει κανένα νὰ τηρήσῃ τὴν ο ὐ σ ί α ν τῆς Σαρακοστῆς. Καὶ δι' αὐτὸ ἀρκεῖ μόνη ἡ Προσευχή. Ὄχι ἡ τυπική, ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἐπιδεικτικὴ ἐκείνη προσευχή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρκοῦνται μερικοὶ ψευδευλαβεῖς, καὶ ἡ ὁποία δὲν ὠφελεῖ κανένα. Ἀλλ' ἡ μυστική, ἡ εἰλικρινής, ἡ ὁλόψυχος, ἡ ἀληθὴς ἐκείνη προσευχή, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς διανοίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀνακουφίζῃ τὴν καρδίαν, νὰ ἐλαφρόνῃ τὴν συνείδησιν καὶ νὰ ἐξαγνίζῃ τὴν ψυχήν. Εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς ἄμεσον ἐπακολούθημα ἔχει τὰ καλὰ ἔργα· εἶνε ἡ προσευχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡς σύντροφον ἀχώριστον ἔχει τὴν ἐργασίαν, τὴν εὐποιΐαν, τὴν ἀρετήν· εἶνε ἡ προσευχή, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία ἁρμόζει εἰς τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει τὸν τέλειον ἄνθρωπον.

Καὶ εἶνε ἡ μόνη προσευχή, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ εἰσακούει ὁ Θεός. Τοιαύτην προσευχὴν ἔκαμνε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἔζη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατείνων τὰ ὄμματα καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα....

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

7

Ἥλιος κονσέρβα.

Ἡ σημερινὴ συνταγὴ δὲν εἶνε δική μου. Τὴν ηὗρα εἰς ἓν παλαιὸν κινεζικὸν βιβλίον· ἀλλὰ τὴν ἐδοκίμασα, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε θαυμαστή.

Τὸ καλοκαῖρι ὁ ἥλιος περισσεύει, τὸν χειμῶνα λείπει. Πρέπει λοιπὸν νὰ μαζεύωμεν τὸ καλοκαῖρι, διὰ νὰ τον ἔχωμεν τὸν χειμῶνα. Ἀπαράλλακτα, ὅπως κάμνομεν καὶ διὰ τὲς ντομάτες.

Ἀλλὰ πῶς μαζεύεται ὁ ἥλιος; καὶ προπάντων πῶς διατηρεῖται; Ἰδού:

Τὸ καλοκαῖρι, ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, ἀραδιάζετε βάζα μὲ ὀλίγον νερόν, ἀλατισμένον καλά. Ὁ ἥλιος π έ φ τ ει μέσα εἰς τὸ νερόν, (καὶ ἂν σκύψετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάζον, θὰ τον ἰδῆτε.) Ἀμέσως τότε σκεπάζετε τὰ βάζα μὲ πετσί, τὸ ὁποῖον δένετε εἰς τὰ χείλη σφιχτά, καὶ ἀλείφετε τὸν σπάγον μὲ πίσσαν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ κλείσιμόν ἑ ρ μ η τ ι κ ό ν. Ἔπειτα φυλάγετε τὰ βάζα σας εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἔχετε ἥλιον κονσέρβα.

Τὸν χειμῶνα, τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν ὑπάρχει ἥλιος, ἀνοίγετε ἕνα βάζον καὶ βγάζετε ὅσον θέλετε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΟΓΓΥΛΙΑ

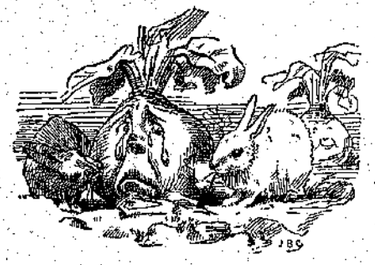

Κλαίει, κλαίει τὸ κακόμοιρο τὸ γογγύλι ποῦ τὸ τρώγουν τὰ λαίμαργα κουνέλια. . . Καὶ τὸ ἄλλο γογγύλι παραπέρα,—τί ἀσπλαχνο!— βλέπει καὶ γελᾷ. «Ἔτσι 'νε ὁ κόσμος! κλαῖνε 'δῶ καὶ παρεκεῖ γελοῦνε!»

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἡ χαρὰ καὶ τῶν δύο, ποῦ ἐβλέποντο μετὰ πολὺν καιρόν, ἦτο μεγάλη. Ἐφιλήθηκαν μὲ διάχυσιν, εἶπαν στὸ πόδι τὰ δικά των, κ' ἐκουβάλησαν τὰ κοφίνια, γεμάτα ὡς ἀπάνω, ξέχειλα.

Τὸ ψάρευμα ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπῆγε πολὺ καλά, καὶ τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε φαιδρόν.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρή; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης, βλέπων μ' ἔκπληξιν τὴν Μαρούσαν, ἡ ὁποία ἐπηγαινοήρχετο, ἔφερνε τὰ φαγητὰ κ' ἐσήκονε τὰ πιάτα, ὡς νὰ ἦτο πλέον τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Μαριάννα τοῦ τα εἶπεν ὅλα σιγά, κ' ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς Μαρούσας, — ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον ὁ Τζανῆς ἐπεδοκίμαζε μὲ τὴν καρδιάν του. Ὁ καλὸς ψαρᾶς ἐχαΐδευσε μὲ τὸ ἡλιοκαμένον του χέρι τὸ κεφαλάκι τῆς μικρᾶς, καὶ τῆς εἶπεν ὀλίγα λόγια γλυκά.

Ἔκαμαν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἕνα πρόχειρον κρεββάτι διὰ τὴν Μαρούσαν, μὲ ξηρὰ φύκια, μὲ ἄχυρον καὶ μὲ μίαν χονδρὴν κουβέρταν. Ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπλάγιαζε καὶ εἰς τὰ σανίδια, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς ἕνα καλυβάκι, ὅπου ἐφύλαγαν τὸ ἄχυρον.

Ἐκεῖ ὁ καλὸς ναύτης ἐκοιμήθη τόσον βαθειά, ὥστε ὁ Ἀντώνης ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν σκουντήσῃ δυνατὰ τὸ πρωί, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Τὰ παιδιὰ ἦσαν εἰς τὸ πόδι πρὸ δύο ὡρῶν τουλάχιστον. Κάθε πέντε λεπτὰ ἐκύτταζαν τὸ ὡρολόγι τοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε μίαν γωνίαν τῆς καλύβας, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦτο ὥρα νὰ φύγουν διὰ τὸ Λαμμοδέζ. Ἡ Μαριάννα τοὺς ἐφόρεσε μὲ χαρὰν τὰ κυριακάτικά των, κ' ἔπειτα ἔψαξεν εἰς τὰ συρτάρια διὰ νὰ ἐνδύσῃ καὶ τὴν Μαρούσαν κάπως εὐπρεπέστερα.

Ἡ καϊμένη ἡ φτωχούλα ποτέ της δὲν εἶχε στολισθῇ ὡραιότερα· ἐκυττάζετο μὲ θαυμασμὸν εἰς τὸν καθρέπτην τῆς Διονυσίας, καὶ δὲν ἤξευρε μὲ τί λόγια νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς εὐεργέτας της.

Ἐπιτέλους ἐξεκίνησαν διὰ τὸ χωριό, νὰ παρευρεθοῦν πρῶτα εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Τζανῆς ἐπῆρε τὴν Ροζαλίαν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του. Ὁ Ἀνδρίκος καὶ ἡ Διονυσία, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ ζωνάρι του, καὶ τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ μαγαζὶ σὲ μαγαζί.

Ὁ καλὸς ναύτης ἦτο τόσον εὐτυχὴς διὰ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν τὰ δῶρά του ἐπροξενοῦσαν εἰς τοὺς μικρούς του φίλους, ὥστε θὰ ἐξώδευεν ὅλα του τὰ λεπτὰ εἰς μικροψώνια, ἂν ἡ Μαριάννα καὶ ὁ ἄνδρας της δὲν τὸν ἐτραβοῦσαν σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Ἐγύρισαν λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι, φέροντες ἐννοεῖται καὶ τὴν Μαρούσαν, τὴν ὁποίαν ὁ Τζανῆς δὲν εἶχε λησμονήσῃ ὅταν ἐψώνιζε διὰ τὰ παιδιά.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπῆγαν νὰ περιπατήσουν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν μὲ τὰ καινούργια των παιγνίδια. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Τζανῆς συνωμιλοῦσαν οἱ δύο των κ' ἔλεγαν τὰς ἀναμνήσεις τῶν ταξειδίων των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ψάρευμα μὲ τὴν βάρκαν.— Ἡ τρικυμία.— Τραγικὸν δυστύχημα.— Ἤφροσύνες τοῦ Τζανῆ.

Τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἐκάθηντο κ' ἐκάπνιζαν, ὁ Ἀντώνης ἠρώτησε τὸν φίλον του τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ καὶ ποῖα ἦσαν τὰ ταξειδιωτικά του σχέδια.

— Θὰ φύγω μὲ τὸν «Ἀργοναύτην» γιὰ τὴ Βομβάη, εἶπεν ὁ Τζανῆς.

— Πότε;

— Σ' ἕνα μῆνα.

— Καλά, ἔχεις καιρό.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶμαι 'στὴ θέσι μου σὲ ὀκτὼ ἡμέρες.

— Γιατί;

— Γιὰ τὴ φόρτωσι.

— Ἔχεις δίκηο... ὡς τότε ὅμως θὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Ἂν δέν σου δίνω βάρος...

— Ἄσε τὰ λόγια τώρα! Δὲν βλέπεις ποῦ σ' ἀγάπησαν ὅλοι σὰν νὰ ἦσουν συγγενής;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Ὤ, ναί! ἐφώναξαν τὰ παιδιά· δὲν πρέπει νὰ φύγετε ποτέ, κύριε Τζανῆ!

— Ποτέ, ποτέ! ἐπανέλαβεν ἡ Ροζαλία.

— Θέλεις νὰ μείνω ἐδῶ, παιδάκι μου;

— Ναί.

— Λοιπὸν ἐτελείωσε!

Τὰ παιδιὰ χαρούμενα ἐχειροκρότησαν.

— Καὶ ἡ Μαρούσα θὰ καθήσῃ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀνδρίκος.

— Ναί, μητερίτσα! ἐψιθύρισεν ἡ Διονυσία, κυττάζουσα τὴν μητέρα της μὲ ὕφος παρακλητικόν.

Ἡ καλὴ Μαριάννα ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε, διότι ἡ κατάστασις τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς τὴν ἐλυποῦσε πολύ· ἀλλὰ εἶχε νὰ θρέψῃ τρία παιδιά, καὶ αὐτὸ δεν ἦτο μικρὸν βάρος!

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ της βροῦμε καμμιὰ ἐργασία ἐδῶ κοντά, σὲ τίποτε καλοὺς ἀνθρώπους ποῦ νὰ την ἀγαποῦν, εἶπε φιλοῦσα τὴν Μαρούσαν. Θὰ ἔρχεται νὰ μας βλέπῃ καθεμέρα, καὶ θὰ περνᾷ μαζί μας τὲς Κυριακές της. Θὰ φροντίσω ἀπὸ αὔριο. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς μείνῃ ἐδῶ ἔ, Ἀντώνη;

— Ὅπως θέλεις! ἀπεκρίθη ὁ Μοράνδος, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὴ καρδιὰ ὅπως καὶ ἡ γυναῖκά του.

— Εὐχαριστῶ πολύ! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρούσα.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις τὴν ἔπνιξε, καὶ σκεπάσασα τὸ κεφάλι της μὲ τὴν ποδιάν της, ἔκλαψεν εἰς μίαν ἄκρην, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς Ροζαλίας, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρεν ἀκόμη ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κλαίῃ καὶ ἀπὸ χαράν.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν ὅλα κατ' εὐχήν, τὰ παιδιὰ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν ἀργησαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ μεγάλοι, διότι ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ φίλος του Τζανῆς θὰ ἔφευγαν πολὺ πρωὶ διὰ τὸ ψάρευμα.

Ὁ Ἀνδρίκος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μὲ τὴν μυστικὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἔπερναν μαζί των, ἐξύπνησε μόλις ἔφεξε κ' ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Κρίμα! οἱ δύο ναῦται εἶχαν φύγει πλέον ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ μικρὸς ἐνεδύθη βιαστικὰ κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη εἶχε ξεμακρύνει κ' ἔσχιζε γρήγορη τὸ πέλαγος. Ὥρα καλή!

Ὁ Ἀνδρίκος ἐκτύπησε μὲ τὸν γρόθον δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐπέρασεν ἡ φούρκα μὲ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ἰατρικόν, ἐγύρισεν ἥσυχα 'στὸ σπίτι, ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν κ' ἔφυγε μὲ τὰ ζωντανά.

Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρες, ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη μὲ σύννεφα μαῦρα καὶ ἀπειλητικά. Τὰ κύματα ἄρχιζαν νὰ σπρίζουν, δηλαδὴ νὰ σκεπάζωνται μὲ ἀφρὸν καὶ νὰ φαίνωνται ἀπὸ πολὺ μακρυά. Εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἡ θάλασσα ἐκτυποῦσε τοὺς βράχους μὲ μανίαν. Τὰ θαλασσοπούλια ἐπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ κρωγμοὺς ὀξεῖς. Ἀμέσως αἱ γυναῖκες τῶν ψαράδων ἐμαζεύθησαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ἡ ἀνησυχία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπά των. Μερικαὶ ἀνέβαιναν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους βράχους, μήπως ἤθελε διακρίνουν πέραν εἰς τὸν ὁρίζοντα τὰ πλοιάρια τῶν ἀνδρῶν των ἢ τῶν ἀδελφῶν των.

Δυὸ-τρεῖς βαρκοῦλες, ποῦ ἦταν πολὺ μικρὲς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐξεθάρρευαν ποτὲ εἰς τανοικτά, ἐψάρευαν ἐκεῖ πλησίον. Εἶδαν τὸν κίνδυνον κ' ἐγύρισαν ἀμέσως.

— Θὰ ἔχωμε τρικυμία! ἔλεγαν οἱ ψαράδες σταυροκοπούμενοι. Ὁ Ἅγιος Νικόλας νὰ φυλάξῃ τοὺς συντρόφους μας ποῦ εἶνε 'στὸ πέλαγο!

Σὲ λίγο ἡ θύελλα ἐξέσπασεν. Ἡ βροντὴ ἐμούγγρισεν ἀπὸ μακρυά. Ἀγριαι ἀστραπαὶ ἔσχισαν τὰ μαῦρα καὶ πυκνὰ σύννεφα. Τὰ κύματα ὁλονὲν ἐθέριευαν. Αἱ ἀφρισμέναι κορυφαί των ἐκτυποῦσαν ἡ μία τὴν ἄλλη μὲ κρότον φοβερόν. Τὰ σημότερα ὡρμοῦσαν κατὰ τῶν βράχων, καὶ ὅλη ἡ ἀκρογιαλιὰ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν θυμόν των. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα πανὶ ἐπαρουσιάζετο μέσα εἰς τὰ ὠργισμένα κύματα· καὶ τὸ γυμνασμένον μάτι τῶν θαλασσινῶν τὸ ἐγνώριζεν ἀμέσως.

— Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ δεῖνα, ἔλεγαν.

Ἔπειτα ὅλοι παρηκολούθουν μὲ μεγάλην ἀγωνίαν τὰς κινήσεις τοῦ μικροῦ σκάφους, τὸ ὁποῖον ἐχοροπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. Τρεῖς βάρκες ἔφθασαν ἔτσι εἰς τὸ λιμάνι. Μ' ἐκεῖνες ποῦ εἶχαν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀρχήν, ἐγίνοντο ἑπτά. Ἔλειπαν ἀκόμη τρεῖς μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη.

Μὲ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου, μία ἀπὸ αὐτὰς ἐπαρουσιάσθη . . . Τὸ κατάρτι της ἦτο σπασμένον. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους ποῦ εἶχε μέσα, μόνον δύο ἐγύριζαν: ὁ καπετάνιος καὶ ὁ ναύτης του. Τὸ ναυτόπουλο, ὁ μοῦτσος, εἶχεν ἁρπαχθῆ ἀπὸ ἕνα κῦμα. Οἱ δύο ἄλλοι εἶχαν κάμῃ ὅτι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ τὸν σώσουν, ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χαθοῦν καὶ αὐτοί, χωρὶς νὰ το κατορθώσουν. Τὰ δάκρυα ἔβρεχαν ποταμηδὸν τὰ ἡλιοκαῆ μάγουλά των, ἐνῷ διηγοῦντο τὰ ἀπαίσια αὐτὰ εἰς τὴν μητέρα τοῦ μούτσου, ἡ ὁποία ἐπερίμενεν εἰς τὴν παραλίαν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ υἱοῦ της!...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔπεσε κατὰ γῆς, ἔβαλε τὴν ποδιάν της εἰς τὸ κεφάλι της κ' ἔμεινεν ἀκίνητη ὡς ἀναίσθητη. Μερικοὶ γείτονες, τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι της.

— Ὁ Ἀντώνης ἐγύρισεν; ἠρώτησεν ὁ ναύτης τῆς ψαρόβαρκας.

— Ὄχι! γιατί;

— Ἤταν δυὸ μίλλια τοὐλάχιστον μακρύτερα ἀπὸ μᾶς.

— Ἡ βάρκα του εἶνε γερή! εἶπεν ἕνας ἄλλος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ἡ μαμὰ τῆς Λιλίκας μόνον γιὰ μιὰ μέρα τῆς εἶχε δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ μείνῃ μὲ τὰ ἐξαδελφάκια της. Καὶ νά, ἦλθεν ἡ ἁμαξα, ποῦ ἔστειλεν ἡ μαμὰ γιὰ νὰ την πάρῃ.

Τί λύπη! θὰ χωρισθοῦν! . . Ἀλλὰ καὶ οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι καὶ τὰ ἐξαδέλφια ἀκόμη, χωρίζονται. Τί νὰ γίνῃ!

Ἡ Λιλίκα, ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτός, ἀγκαλιάζονται, φιλιοῦνται, κλαῖνε ἀτελείωτα.

— Στὸ καλό, ξαδελφούλα.

— Ἀντίο, Τάκη καὶ Τοτό.

— Θὰ ξανάλθῃς, ξαδελφούλα;

— Χωρὶς ἄλλο, 'στὰς διακοπάς. Νὰ με περιμένετε.

— Καὶ θὰ ξανακάμωμε τραπέζι 'στὸ περιβόλι, κάτω ἀπὸ τὴν κρεββατίνα;

— Πολλὰ τραπέζια, πολλά . . . ἔννοια σας, ξαδελφάκια!

— Καὶ θὰ μας γράφῃς; . . . Θὰ μάθωμε γρήγορα, νὰ διαβάζωμε μόνοι μας τὰ γράμματά σου.

— Μπράβο σας! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο! . . Ἀντίο! ἀντίο!

— Στὸ καλό! Στὸ καλό!..

Καὶ ἡ Λιλίκα ἔφυγε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοτὸς ἐξύπνησαν καλά, δὲν εἶχαν ὅμως τὴ συνειθισμένη τους διάθεσι. Ἀφοῦ ἐπρογευματίσαν, κατέβηκαν 'στὸ περιβόλι, νὰ ξαναϊδοῦν τὴν κρεββατίνα καὶ νὰ θυμηθοῦν τὴν ἐξαδελφούλα των.

— Χθὲς ἦταν ἐδῶ! εἶπε μὲ παράπονο ὁ Τάκης.

— Σήμερα δὲν εἶνε! εἶπε μὲ τὸ ἴδιο παράπονο ὁ Τοτός.

Καὶ ἄρχισαν πάλι τοὺς ἀναστεναγμούς.

— Ἄχ, τὴν καϊμένη τὴ Λιλίκα!... λέγει ὁ ἕνας.

— Ποῦ νὰ εἶνε; τί νὰ κάμνῃ; . . . λέγει ὁ ἄλλος.

Ἀργά, μελαγχολικά, ἐπεριπάτησαν ὀλίγον 'στὸ περιβόλι, ἕως ὅτου ἔφθασαν σὲ μιὰ μικρὴ μεσπιλιά, γεμάτη μέσπιλα. Ἐκεῖ ἐκάθησαν, καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν, ἄρχισαν νὰ τρώγουν μέσπολα, χωρὶς νὰ κυττάζουν ἂν ἦσαν ὥριμα ἢ ἄγουρα. Παναγία μου, νὰ μὴ μετανοήσουν γι' αὐτὴ τὴν παρηγοριά!..

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τὸν παλαιὸ καιρό, ποῦ τὰ ζῶα μιλοῦσαν καὶ οἱ Μοῖρες γύριζαν στοὺς δρόμους καὶ ἄκουαν τὰ παράπονα τῶν ἀνθρώπων, ζοῦσεν ἕνα ἀνδρόγυνο, ποῦ εἶχεν ἑπτὰ παιδιά· ὅλο ἀγόρια.

—Νὰ εἶχα κι ἕνα κοριτσάκι! ἔλεγεν ὁ ἄνδρας, θὰ μου ἐφαίνετο πιὸ στολισμένο τὸ σπίτι!

—Ἄχ, ναί! θὰ με βοηθοῦσε καὶ μένα τώρα ποῦ ἄσπρισα, συνεπλήρωνεν ἡ γυναῖκά του.

Κ' ἔλεγαν τὰ ἴδια ἀδιάκοπα νύκτα καὶ μέρα, ὡς ποῦ ἡ Μοῖρα τοὺς ἐβαρέθηκε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ κοριτσάκι ποῦ ἐπιθυμοῦσαν. Ἀλλ' ἦταν τόσο πολὺ ἀδύνατο, καχεκτικό, φιλάσθενο, ὥστε ὁ πατέρας του μιὰ μέρα ἐφοβήθηκε μὴν πεθάνῃ, κ' ἔστειλέ τὸν μεγαλήτερόν του γυιὸ στὴ βρύσι γιὰ νὰ φέρῃ νερὸ νὰ βαπτίσουν τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ ἐκινδύνευε.

Μαζὶ ἔτρεξαν καὶ τὰ ἄλλα ἀδέλφια —ἕξη τὸν ἀριθμό! — γιὰ νὰ γεμίσουν πιὸ γρήγορα τὴ στάμνα, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν ξέρω πῶς ἔκαναν καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ φούρια, τοὺς ἔπεσεν ἡ στάμνα καὶ τὴν ἔσπασαν. Τώρα; Νὰ γυρίσουν μὲ ἄδεια τὰ χέρια; ἄ, αὐτὸ τὸ ἀστεῖο μόνον δὲν θὰ ἔκαναν ποτέ, γιατὶ ἡ βέργα τοῦ πατέρα δὲν ἐχωράτευε, κ' ἐπροτίμησαν νὰ καθίσουν γύρω στὴ βρύσι σὰν βρεγμένες γάτες, χωρὶς νὰ ξέρουν κ' αὐτοὶ καλὰ-καλὰ τί κάνουν.

Ἐν τοσούτῳ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ πατέρας τους ἔβλεπε ποῦ δὲν ἤρχοντο καὶ εἶχε χάσει τὴν ὑπομονή του.

— Μπᾶ τὰ παλιόπαιδα! Ἀμ' βέβαια κανένα παιγνίδι πάλι θὰ μου ἀρχίσαν στὸ δρόμο· τὰ συνειθισμένα. Νά, παιδιά! νά, μάλαμα!

Ἦταν καταφουρκισμένος καὶ μὲ τὸ δίκιο του.

—Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς καταραοθῶ καὶ τοὺς ἑπτά, νὰ γίνουν ἑπτὰ κόρακες μαῦροι, κατάμαυροι καί.....

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἀκούει θόρυβο, κακό, παράξενα πτερυγίσματα. Κοιτάζει γιὰ νὰ ἰδῇ τί τρέχει καὶ βλέπει τὰ παιδιά του, ὅπως τὰ καταράσθηκε: εἶχαν γίνῃ κόρακες, μαῦροι, κατάμαυροι..... Φρίκη! Οἱ καϋμένοι οἱ γονεῖς ἔκλαφαν, παρεκάλεσαν, ἱκέτευσαν, ἔταξαν τὰ πάντα στὴ Μοῖρα, τί-ποτε! Ἐπὶ τέλους μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισαν πλέον καὶ νὰ παρηγοριοῦνται, προπάντων μὲ τὴν κόρην των, ἡ ὁποία ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἐγίνετο πιὸ εὔμορφη, ἐδυνάμωσε πλέον. Οἱ γονεῖς της ἐφρόντισαν ὅσο μπόρεσαν νὰ της ἀποκρύψουν τὰ πάντα, ὡς ποῦ μιὰ μέρα ποῦ ἄκουε μερικὲς γειτόνισσες νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν εὐμορφιὰ καὶ τὴν προκοπή της, ἄκουσε συγχρόνως, ὅτι ἦταν καὶ ἡ αἰτία τοῦ φοβεροῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον συνέβη 'στ' ἀδέλφια της. Μπᾶ! εἶχε λοιπὸν ἀδέλφια; ἀλλὰ ποῦ ἦταν; καὶ ἔπειτα ἔγινε πραγματικῶς αἰτία κανενὸς δυστυχήματος; Ἔτρεξε στὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της, καὶ ἀπ' αὐτοὺς τὰ ἔμαθε ὅλα. Ἦταν ἀπαρηγόρητη.

—Ἐγὼ ἔγινα αἰτία νὰ γίνουν κόρακες, ἐγὼ πρέπει καὶ νὰ τοὺς σώσω· καὶ θὰ τοὺς σώσω, ἐτελείωσε!

Ἔπῆρε λοιπὸν μαζί της ἕνα δακτυλιδάκι ἀπὸ τοὺς γονεῖς της γιὰ ἐνθύμησι, ἕνα ψωμὶ γιὰ νὰ μὴν πεινᾷ, ὁλίγο νερὸ καὶ ἕνα σκαμνάκι διὰ νὰ κάθεται κάπου-κάπου, κ' ἐξεκίνησε. Ἐπῆγε, ἐπῆγε, ἐπῆγε, ἔφθασε 'στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ἀπάντησε πρῶτα τὸν Ἥλιο, ἀλλ' ἔκαιγε πολὺ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ καὶ ἔφυγε τρεχάτη. Παρακάτω εὑρῆκε τὴ Σελήνη· αὐτὴ πάλι ἦταν ψυχρὴ σὰν μάρμαρο, καὶ ἅμα εἶδε τὸ κοριτσάκι, ἄρχισε νὰ ξερογλύφεται καὶ νὰ μουρμουρίζῃ.

—Χμ! χμ! ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ μυρίζει! ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ μυρίζει!

Ἔφυγε γρήγορα κι ἀπ' τὴν κακὴ αὐτὴ Σελήνη ποῦ τρώγει τὰ παιδιά, καὶ πηγαίνωντας εὑρῆκε τὰ Ἄστρα. Κάθε ἕνα ἐκάθητο χωριστὰ σὲ ἰδιέτερο σκαμνάκι, μόνον ἕνα ἄστρο, ὁ Αὐγερινός, ἦταν ὄρθιο κ' ἔλαμπε, κι' ἀκτινοβολοῦσε. Ἐλυπήθηκε τὸ κοριτσάκι, ἅμα ἔμαθε τί γυρεύει, καὶ τοῦ ἐμαρτύρησε πῶς οἱ ἑπτὰ κόρακες ἦσαν 'στὸ Γυάλινο Παλάτι, ποῦ ἀπέχει ἀπὸ δῶ δέκα μέρες κ' ἄλλες τόσες νύκτες, καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ ἕνα μαγικὸ κλειδί, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ εὔκολα.

Τὸ ἐτύλιξε στὸ μανδήλι της καλὰ-καλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸ χάσῃ, εὐχαρίστησε τὸ καλὸ Ἄστρο καὶ ... δρόμο! Ἐπῆγε μακριά, μακριά, καὶ τέλος πάντων ἔφθασε στὸ περίφημο Γυάλινο Παλάτι. Ἡ πόρτα—μιὰ μικρούλα πόρτα ποῦ μόλις θὰ την χωροῦσεν,— ἦταν κλεισμένη· ἐξεδίπλωσε λοιπὸν τὸ μανδήλι της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κλειδί, ἀλλὰ—τί κρίμα! εἶχε χάσῃ τὸ δῶρο τοῦ Αὐγερινοῦ!.. Τότε ἡ καλὴ ἀδελφούλα δὲν χάνει καιρό, παίρνει καὶ κόβει μ' ἕνα μαχαῖρι τὸ μικρὸ της δακτυλάκι, τὸ βάζει 'στὴν κλειδωνιὰ καὶ ἔτσι ἄνοιξε.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ, παιδί μου; τὴν ἐρωτᾷ ἕνας κοντούλης ἄνθρωπος, τόσος δά, ἅμα ἀνοιξε.

— Τοὺς ἑπτὰ κόρακες, τοὺς ἀδελφούς μου.

—Οἱ κύριοι κόρακες δὲν εἶνε τώρα ἐδῶ, ἀλλὰ θὰ ἔλθουν γρήγορα γιὰ τὸ φαγητό· ἔλα μέσα.

Ἐμπῆκε. Κατόπιν ὁ παράξενος ἀνθρωπάκος ἄρχισε νὰ στρώνῃ τραπέζι· ἔφερε ἑπτὰ μικρὰ ποτηράκια ποῦ εἶχαν τὸ κρασὶ τῶν καὶ ἑπτὰ μικρὰ πιάτα, τὸ φαί των, ἡ δὲ ἀδελφούλα ἐτοίμησε κάτι ἀπὸ κάθε πιάτο καὶ ἔπιε μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ κάθε ποτηράκι, καὶ στὸ τελευταῖο ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ δακτυλιδάκι, ποῦ της εἶχαν δώσῃ οἱ γονεῖς της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴ ἀκούει τὰ πτερυγίσματα τῶν κοράκων ποῦ ἤρχοντο, καὶ ἐκρύφθηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ νὰ παραμονεύῃ. Ἐπεινοῦσαν καθὼς φαίνεται πολὺ κ' ἔτρεξαν ἀμέσως 'στὸ τραπέζι· τότε ἔλεγεν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

—Κρά! κρά! ποιὸς ἔφαγε ἀπ' τὸ πιάτο μου;

—Κρά! κρά! μὰ ποιὸς ἔπιε ἀπ' τὸ ποτηρί μου;

—Μπρέ!!! Καλὲ εἶν' ἐδῶ ἡ ἀδελφούλα μας! Γνωρίζω τὸ δακτυλίδι αὐτό, εἶνε τοῦ πατέρα.

—Ἐσωθήκαμε, παιδιά!

Μόλις ἄκουσεν αὐτὰ ἡ ἀδελφούλα παρουσιάσθηκε, καὶ ἀμέσως οἱ κόρακες ἔγειναν ἄνθρωποι, ὅπως τὸ εἶχε 'πῆ καὶ ἡ Μοῖρα, ὅτι τότε θὰ ξαναπάρουν τὴν προτερινὴ μορφή των, ὅταν 'δοῦν τὴν ἀδελφούλαν των. Τὴν ἀγκάλιασαν τότε σφιχτά, τὴν ἐφίλησαν μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας εἰς τὰ μάτια, καὶ ἐγύρισαν πίσω 'στὸ σπίτι, ὅπου ἐπέρασαν καλὰ καὶ ἐμεῖς... καλλίτερα!

(Κατὰ τὸν Grimm).

Δ. Ι. Δ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λιλή· λέγει ἡ Φιφὴ πρὸς τὴν ἀδελφήν της· κάθε νύκτα ροχαλίζεις καὶ δὲν με ἀφίνεις νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ Λιλὴ ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ το παραδεχθῇ. Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμᾶται καὶ ἀρχίζει τὸ ροχαλητό. Καὶ ἡ Φιφὴ θριαμβευτικῶς:

— Λιλή! Λιλή! ξύπνα νὰ κόψῃς τώρα πῶς ροχαλίζεις!

Κατελὴ ὑπὸ τῆς Σπύθας-Τίνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΡΧΙΣΑΝ, βλέπω, γιὰ καλὰ τὰ δῶρα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος. Μετὰ τὸ ὡραῖον ἐργόχειρον τῆς *Ζαππίδος*, — τὸ πρῶτον ποῦ ἔλαβα, — ἰδοὺ σήμερον τὸ δεύτερον ἐκ μέρους τῆς *Μέμφιδος*, καὶ τὸ τρίτον ἐκ μέρους τοῦ *Γηραιοῦ Νείλου*. Καὶ ἡ μὲν *Μέμφις* μοῦ ἔστειλε μίαν καλλιτεχνικωτάτην ἀργυρᾶν πετσετοθήκην, κομψότατα σκαλισμένην καὶ φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ χαραγμένον τὸ ψευδώνυμον τῆς δωρητρίας: «Μέμφις — Εἰκοσιπενταετηρὶς Δι(ιαπλάσεως)»· ὁ δὲ *Γηραιὸς Νεῖλος* ἐν ὡραιότατον *μπρελόκ*, ἐκ χρυσοῦ σμαλτωμένου, παρισταῖν ἐν γραμματόσημον τοῦ Σουδάν, καὶ φέρον ὄπισθεν χαραγμένον ἐπίσης τὸ ψευδώνυμον τοῦ δωρητοῦ κτλ. ὅπως ἡ πετσετοθήκη. Δὲν εὑρίσκω τῇ ἀληθείᾳ λέξεις διὰ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς καλοὺς μου φίλους. Καὶ ἀρκοῦμαι νὰ τους βεβαιώσω ὅτι τὰ δῶρά των αὐτά, μαζὶ μὲ ὅτι ἄλλο θὰ λάβω ἐπὶ τῇ Εἰκοσιπενταετηρίδι μου, θὰ τα φυλάξω ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ στοργῆς, ὡς τὴν ὡραιοτέραν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς μου!

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὑποθέσω, *Σερπαντέρ*, ὅτι μόνον ὅταν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ πληροφορίας μοῦ γράφεις, διότι αὐταὶ ποὺ μου ἔγραφες δὲν

ἦσαν δὰ καὶ τόσον *ἀναγκαῖαι*, καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐδιάλεξα τὴν εὐφυεστέραν. Χαίρω ποῦ σ' ἐνθουσιάζει ἡ ἰδέα τοῦ σήματος, καὶ σε παρακαλῶ νὰ γράψῃς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν νέαν μας φίλην.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅσα μοῦ γράφεις, *Λέον τῆς Χαιρωνείας*· ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἐδιάβασες τὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» καὶ δι' αὐτὸ μοῦ στέλλεις Ἀσκήσεις χωρὶς ἀκόμη νὰ προκηρύξω τὸν σχετικὸν Διαγωνισμόν. Αἱ Ἀσκήσεις ποῦ δημοσιεύω φέτος εἶνε ὅλαι ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων ποῦ ἐπροκήρυξα πέρσι. Περίμενε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἐφετεινοῦ, καὶ τότε μοῦ στέλλεις ὅσας Ἀσκήσεις θέλεις.— Αὐτά, παρακαλῶ, ἂς τα λάβουν ὑπ' ὄψει καὶ ὅλοι οἱ νέοι μου φίλοι, ὅσοι δὲν ἔμαθαν ἀκόμη τοὺς κανονισμούς.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Βραβείων, ὁ *Φάουστ* [ΕΕ] — μὲ μίαν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν, — μοῦ στέλλει τὸν ἑξῆς λογαριασμόν:

Κατ' Ἀνανέαν.

Ἀγόρια		Κορίτσια	
Α' 9 x 4	=36	11 x 4	=44
Β' 36	=36	13	=13
Γ' 23	=23	13	=13
Ἐν ὅλῳ....	68 !!	Ἐν ὅλῳ...	70.

Κατ' ἐμέ.

Ἀγόρια		Κορίτσια	
Α' 9 x 4	=36	11 x 4	=44
Β' 36	=36	13	=13
Γ' 23	=23	13	=13
Ἐν ὅλῳ...	95	Ἐν ὅλῳ..	70.

Τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λογαριασμὸν κάμνει καὶ ἡ *Βροντὴ τοῦ Διός*, — ἡ ὁποία μάλιστα μοῦ ὑπόσχεται καὶ μίαν ἔκπληξιν — τὸ δὲ *Μολὼν Λαβὲ* τρέπει ὅλα τὰ βραβεῖα εἰς Τρίτα, καὶ εὑρίσκει διὰ μὲν τὰ ἀγόρια 167, διὰ δὲ τὰ κορίτσια μόνον 127. — Τελοσπάντων ὁ Ἀνανίας, ὡς μαθηματικός, ἔπαθε μεγάλο *φιάσκο*, καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, μοῦ λέγει ὅτι ἔκαμεν ἐπίτηδες τὸ λάθος, διὰ νὰ βγάλῃ πρῶτα τὰ κορίτσια. « Ἄλλως τε, προσθέτει, διατί πρέπει νὰ πάρωμεν ὡς βάσιν τὸ Ἄθρόον; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν πρώτον Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ χίλια δεύτερα καὶ μὲ δέκα χιλιάδες τρίτα! Καὶ ὁποιος θέλει, ἂς ἔλθῃ νὰ μου ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον!» Μάλιστα, ἄν, μας ἔλεγεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἴσως θὰ εἶχε δίκαιον.

Τί νὰ σου εἴπω, *Μικρὲ Καλλιτέχνα*! Δὲν εἶνε ἐπιστολαὶ ἐμικροῦ καλλιτέχνου αὐταὶ ποὺ μου στέλλεις!... Σὲ κουρελάκια χαρτὶ ἀπὸ τὸ τετράδιόν σου, μὲ σβυσίματα, καὶ μὲ γράψιμον τόσον δυσανάγνωστον! Ἡ καλὴ συμπεριφορά, φίλε μου, ἀπαιτεῖ νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς ἰδιαίτερον χάρτην ὅταν γράφῃ ἐπιστολάς, καὶ νὰ τας καθαρογράφῃ ὅσον εἰμπορεῖ. Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ θὰ κάμνῃς καὶ σὺ εἰς τὸ ἑξῆς, τουλάχιστον διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. — Αἱ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν γίνονται μόνον πρὸς ψευδώνυμα.

Τί χαρά! Ἔλαβα ἀπὸ τὴν Κωστάντσαν τὸ ἀγγελτήριον τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς φίλης μου Αἰκατερίνης Π. Καράτσαλη (*Μυστικῆς Φωνῆς*) μετὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Π Φραγκοπούλου. Ραίνω μὲ τὰ ἀγνότερα ἄνθη τῆς καρδιᾶς μου τοὺς ἀγαπητοὺς νεονύμφους, καὶ τους εὐχομαι ζωὴν μακράν, ἄλυπον καὶ εὐδαίμονα.

Ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Χωλὲ Διάβολε* [ΕΕ]. Ἀλλ' οἱ ψυχολόγοι κρίνουν τὸν ψυχικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ γραφικοῦ, ἄνευ ἐξαιρέσεως καλλιγραφίας ἢ κακογραφίας. Εἰς τοιαύτην ἐξέτασιν π. χ: εἰμπορεῖ νὰ βγῇ λάθος ἕνας κακογράφος καὶ νὰ χανταχωθῇ ὡραιότατα ἕνας καλλιγράφος. Προσπάθει λοιπὸν νὰ καλλιγράφῃς, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι διὰ τὴν κακογραφίαν σου. . . Ναί· ἡ «Δίμιλία Χώδ» ἔχει πολὺ συγκινητικὰς σκηνὰς παρακάτω. Ἀκόμη εἴμεθα εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ἡ συγγραφεὺς μᾶς γνωρίζει τὰ διάφορα πρόσωπα.

Σ' εὐχαριστῶ, *Βράχε τῆς Ντραμπάτσας*, διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν, καθὼς καὶ τὴν μικρὰν Ἄνναν διὰ τὴν ζωηραγιάν της. Νὰ της εἰπῇς, ὅτι ἀλήθεια μοιάζει τοῦ Τάκη, — ἀλλὰ μοιάζει ἐπίσης καὶ τοῦ Τοτοῦ, διότι εἶνε δίδυμοι. Γελᾶτε λοιπὸν μὲ τ' Ἀλογοπαίγνια τοῦ Ἀνανία; Θὰ γελάσετε ἀκόμη, διότι ἔχει ἕνα σωρό...

Καὶ ὁ 24ος τόμος, *Ἑλληνοπούλα*, εἶνε ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς φρ 2,50. Αἱ Ἀσκήσεις σου ἐλήφθησαν καὶ εἶδες ὅτι σοῦ ἐδημοσίευσα μίαν. Ἤρχισα νὰ δημοσιεύω ἀπὸ μίαν τοῦ καθενός, καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τελειόνει ὁ πρῶτος γύρος καὶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος. Ὥστε ἂν τυχὸν δὲν εἶδε κανεὶς ἕως τώρα τὸνομά του,—ἢ δὲν το ἰδῇ καὶ εἰς τὸ προσεχές,—τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη ἡ Συλλογή του.

Ἀθρα τοῦ Ἡλίου [ΕΕ], ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. Ἐν πρώτοις σοῦ διαβεβαίωσα τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τοῦ Ἀνανία δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀλογοπαιγνίων του. Ὅσον διὰ τοὺς κυνηγοὺς ποῦ σκοτώνουν τὸ πουλιά, συλλογίσου ὅτι καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπει νὰ φονεύωμεν τὰ ζῶα καὶ νὰ τα τρώγωμεν, διότι αὐτὸ γίνεται εἰς ὅλην τὴν φύσιν, ὅπου τὰ μεγάλα ζῶα τρώγουν τὰ μικρά. Θὰ μου εἴπῃς ἴσως: ὁ ἄνθρωπος ὡς ζῶον λογικόν, καὶ ὡς ὄν ἐν γένει εὐγενέστερον, ἔπρεπε νὰ μὴ φονεύῃ ζῶα καὶ νὰ τρέφεται φυτοφαγῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς πρεσβεύουν καὶ ἐφαρμόζουν μερικοὶ νεώτεροι φιλόσοφοι, — ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ πλειοψηφία δὲν τους ἀκολουθεῖ.

Ρίο-ντὲ-Λὰ-Πλάτα, αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν. Τὸ Ταχυδρομεῖόν σας ἔχει ἄδικον νὰ μὴ δέχεται τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον, καὶ εἰμπορεῖς νὰ το ἀπαιτήσῃς ἀπὸ τὴν διεύθυσιν, διότι εἶνε δικαιωμά σου. Ὁ χάρης τῶν Λύσεων εἶνε *ἔντυπον*, αἱ δὲ ἐπ' αὐτοῦ γραφόμεναι λύσεις εἶνε *ἴδιαι πρὸς δημοσίευσιν*. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα, κατὰ τὸν Νόμον, εἶνε δεκτὰ ὑπὸ ταινίαν ἢ ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου. "Αν τυχὸν ὁ Διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου σας δὲν ἐνδώσῃ, εἰμπορεῖς νὰ ἀναφερθῇς καὶ εἰς τὴν ἐδῶ Διεύθυσιν. Σημείωσε δὲ ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, αἱ λύσεις στέλλονται οὔτως ἀνοικταί.

Ἔχει καλῶς, *Ἀμαρυλλὶς* καὶ *Κυκλαμιά*, ἀφοῦ μοῦ γράφετε ὅτι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί σας καὶ ὅτι σᾶς τας ἀντέγραψεν ὁ Μίμης, δὲν ἔχω ἀντίρρησιν. Δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ ὑποπτευθῶ καμμίαν ἀστειότητα, ἀφοῦ μᾶς ἔγινεν ἤδη μία μὲ τὴν Ἀελίδα Καλλιγραφίας; Δὲν πιστεύω νὰ το ἐλησμονήσατε...

Τώρα πρέπει νὰ σας εἴπω κάτι: Εἶμαι κατεχθουσιασμένη μὲ τὴν ἐφετεινὴν ἀλληλογραφίαν. Εὖγε σας, παιδιά μου! Πολὺ σύντομα, πολὺ ἔξυπνα καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα πάντοτε τὰ γράμματά σας. Ἔτσι εἰμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ κάμνω γενικώτερα, ὠφελιμώτερα, σκοπιμώτερα, καὶ νὰ γράφω ἐδῶ δύο-τρεῖς στήλας, αἱ ὁποῖαι εὐχαριστοῦν ὄχι μόνον τοὺς ἀλληλογραφοῦντας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας γενικῶς. Καὶ αἱ Πληροφορίαι φέτος καλαί,—μολονότι μερικοὶ ἐπιμένουν νὰ μου στέλλουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἢ δὲν δημοσιεύω, ὡς ἀδημοσίευτα κατ' ἀρχήν, ἢ τὰ δημοσιεύω μὲ «μισὴν καρδιὰν» καθὼς λέγουν. Ἂς ἐλπίσω ὅτι καὶ οἱ πληροφορίαι θὰ βελτιωθοῦν, ὅπως ὅλη ἡ Ἀλληλογραφία.

† **Γεώργιος Ν. Πετραλιᾶς.** Θλιβερωτάτη εἴδησις μοῦ ἦλθεν ἀπὸ τὰς Πάτρας: ὁ θάνατος τοῦ ἐκεῖ ἀγαπητοῦ μου φίλου Γεωργίου Πετραλιᾶ, γνωστοῦ σας ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κόκκινη Ἐξοχή*. Ὁ δυστυχὴς νέος ἀπέθανεν ἀπὸ τύφον. Μανθάνω ὅτι ἡ κηδεία του ἔγινε μεγαλοπρεπὴς καὶ συγκινητικωτάτη, ὅτι κατετέθησαν στέφανοι καὶ ὅτι ἠκολούθησαν ἐν σώματι ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου. Ἡ συμπάθεια τῆς κοινωνίας ὑπῆρξε βεβαίως μία παρηγοριὰ διὰ τοὺς βαρυπενθεῖς συγγενεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκφράζω τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς ἀγκαπητοὺς μου Θάνον, Δίκατερίνην καὶ Ἀνδρέαν Πετραλιᾶν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Δάσος Φοινίκων* (αὐτὸ ἐξέλεξα, ἄνευ ἀρχικῶν· χάρτην Λύσεων ἔστειλα· *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (Μ. Σ.) *Χιακὸν Φάρον* (Χ. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Ἀρίωνα τὸν Μηθυμναῖον* (Δ. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἔστειλα ὅλα τὰ φύλλα·) *Ἄστρον τῆς Ἑσπέρας* (Κ. Χ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· φίλησέ μου τὰδελφάκια·) *Κωνσταντινὸν Χαλβᾶν* (Ι. Γ.) *Ριγολέττον* (Ε. Η. Π. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ μὲ τὰ ψεύτικα ἀρχικά·) καὶ *Ἀσέληνον Νύκτα* (Κ. Κ. Κ. ἡ ἐπιταγὴ ἐλήφθη.)

Ἡ «ἐκ μακρόθεν», ὡς λέγεις, φίλη μου, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ της ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον *Τζιρεζάντζουλα*, παρακαλεῖται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αἴτησίν της, σημειώνουσα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τὴν διεύθυνσίν της, διὰ νὰ ἰδῶ τίνος συνδρομητοῦ μου εἶνε ἀδελφή, ἐπειδὴ μὲ τὸ ἴδιον ἐπώνυμον ἔχω πολλοὺς καὶ πολλάς, καὶ θὰ ἐπήρχετο σύγχυσις.

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Ἀγριοκάτσικο* (Δ. Σ.) *Ἐλληνόπαις* (χωρὶς ἀρχικά, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του)— καὶ *Πυρεισπάλης* (αὐτὸ ἐξέλεξα, φίλε Π . . .)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* ζητεῖ δι' ἀλληλογραφίας τὸ ὄνομα τοῦ *Ὑψηπέτου Ἀετοῦ* καὶ τοῦ *Τόξου τοῦ Φοίβου*· — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* χαιρετᾷ τὸ *Μολὼν Λαβέ*, καὶ τὸ πληροφορεῖ ὅτι προσωπικῶς ἀδυνατεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τὸ νέον του ψευδώνυμον· — τὸ *Φθινοπωρινὸν Ρόδον* χαιρετᾷ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* καὶ τὸ *Λευκὸν Κρίνον*· — ὁ *Φάουστ* χαιρετᾷ τὸν *Πύραμον* καὶ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὸ *Ὠδεῖον*· — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* δέχεται πολὺ εὐχαρίστως ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς *Ἀθῴας Καρδίας* καὶ ἀναμένει τάχιστα ἐπιστολήν της· ἀντασπάζεται κ' εὐχαριστεῖ τὴν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* καὶ *Ἀργυρόχηρον Φωνὴν* διὰ τὰ συγχαρητήρια, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα *θαμύρεως τοῦ Φιλάμμωνος δι'* ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Σερπαντὲρ* παρακαλεῖ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* νὰ *το σέβεται* ὀλίγον καὶ νὰ μὴ το πετᾷ ἔτσι . . . ὅπω; τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸν Παιραιᾶ! — ἡ *Ροδόπη Γ. Ροδοπούλου* καὶ ἡ *Ἑλληνοπούλα* συγχαίρουν τὸν *Ναπολέοντα Λαπαθιώτην* διὰ τὴν ὡραίαν του μετάφρασιν· — ἡ *Δροσούλα τῆς Ὄσσης* ἀσπάζεται τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*· — ὁ *Χιόνοσκεπὴς Ταύγετος* χαιρετᾷ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν εἶνε πραγματικῶς ἐκ Κορίνθου, διότι ἀπὸ ἐκεῖ κατάγεται ὁ πατέρας του· — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* ὅτι τῆς ἔστειλε δελτάριον μὲ τὴν νέαν διεύθυνσιν· τὸ ἔλαβεν; — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* θὰ φανερώσῃ προθύμως τάχιστα τοῦ εἰς τὴν *Φιλοπάτριδα Κεραυναίαν* δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Μαύρη Χιὼν* ἀσπάζεται τὴν *Μαστίχαν τῆς Χίου* καὶ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, τὰς ὁποίας γνωρίζει· — ἡ *Αὔρα τοῦ Ἡλίου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ἐρυθρὸν Σταυρὸν* ὅτι κατὰ σύμπτωσιν ἔλαβε τὸ τετράδιόν του τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, καὶ του εὔχεται ἔτη πολλά· — ὁ *Ὀρφλίτιος Τρωαδίτης* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Μαῦρον Ἱππότην* καὶ *Ἐξόριστον Ἑλληνα*· — ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* ἐρωτᾷ τὸν *Σὶρ-Λὰ-Φαλουλὰ* ἂν ἔλαβε τὴν ἀπάντησίν της εἰς τὸ ἐπισκεπτήριόν του· — ἡ *Ἐρημῖτις* ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Μυστηριώδη*

Φύσιν ὅτι πολὺ τὴν ἐξέπληξεν ἡ ἀπάντησίς της διότι ἐνῷ πρὸ καιροῦ τὴν ἠσπάσθη ὡς φίλην της, τώρα τῆς ζητεῖ τάρχικά της· ἀλλ' ἂς κοπιάσῃ ὀλίγον καὶ θὰ τὴν εὕρῃ, ὅπως τὴν εὗρε κ' ἐκείνη· — τὸ *Κερβάριον τῆς Ἐρήμου* συγχαίρει τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* διὰ τὸ βραδεῖόν του καὶ ζητεῖ τάρχικά του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Δωρητὴς Ὀρείρων* μὲ τὸν *Γλυκύλαλον Ὄρον*, *Ῥακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων*, *Ποῖος Εἶμαι*, *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* καὶ *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Καυστικὸν Ἥλιον* καὶ *Φροῦ-Φροῦ* — ἡ *Λεκιασμένη Πελαργία* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ* καὶ *Ποῖος Εἶμαι* — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* μὲ τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς* καὶ *Φάραν Λούλαν* — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Ἀνῳὰν Γκατέ* — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ῥομαντικὴν Καρδίαν*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* καὶ *Ἀριστέα* — *ἠθερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Κυρίαν Τρομάραν*, *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ἀγνὴν Φιλίαν* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Ὡρίωνα*, *Τζὼν Μπούλ*, *Ῥωμαῖον Κικέρωνα*, *Ἀήττητον Ἕλληνα* καὶ *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ταπεινὸν Γιασεμὶ* καὶ *Ὡρίωνα* — ἡ *Νῆσος τῶν Φαιάκων* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ζωηρὰν Φλόγα* καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἵππευς* μὲ τὸν *Κερδῷον Ἑρμῆν* — ὁ *Λετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Μικρὸν Καλλιτέχνην*. (Τὰ ἄλλα, ἐλλείψει χώρου, εἰς τὸ προσεχές.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Νῆσον τῶν Φαιάκων* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· καλὴ ἡ πρότασίς σου καὶ τὴν ἔχω ὑπ' ὄψει μου)· *Κρόταλον* (ἔστειλα· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ καὶ σοῦ χαρίζει ὅλα τὰ μακαρόνια ποὺ θὰ φυτρώσουν, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τα μοιρασθῇ τε·) *Ὑπερήφανον Ἵππευς* (πολὺ μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τοῦ δυστυχοῦς μας φίλου·) *Λετὸν τῆς Ἐρήμου* (κ' ἐγὼ ἐθαύμασα πολὺ τὴν προκοπὴν τοῦ φίλου σου, ὁ ὁποῖος ἐντὸς δύο ἐτῶν κατώρθωσε νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ γίνῃ καὶ ὑπάλληλος Γραφείου!) *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (ἀπολύτως, κανὲν παράπονον δὲν ἔχω ἐναντίον σου·) *Φθινοπωρινὸν Ῥόδον* (δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς ἀλληλογραφίαν μὲ αὐτὰς ποὺ γράφει·, διότι μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται·) *Λευκὸν Κρίνον*, *Τριπτόλεμον* (φιλησέ μου καὶ τὴν μικράν σου ἀδελφήν, ποὺ διαβάζει μὲ τόσην εὐαρίστησιν τὸν «Τάκην καὶ Τοτόνο»·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* (δὲν ἔβαλα ὅτι περιμένεις ἀνυπομόνως τετράδιον παρὰ τῆς Ε. Α. διότι τοιαῦται πληροφορίαι πάντοτε παραλείπονται ὡς περιττὰ· ὅλοι ὅσοι ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικά, περιμένουν τὰ τετράδια κάνυπομόνως·) *Παλλάδα* (ἐνοοῦσα ὅτι εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι καὶ τώρα «θερμὴ φίλη», ἀφοῦ ἔχῃς ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ με διαβάζῃς καὶ νὰ μου γράφῃς, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητρίας μου· πολὺ εὔμορφα μοῦ διηγήθης ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον τῆς νηπιακῆς σου ἡλικίας· δὲν θὰ θυμηθῇς καὶ κανένα ἄλλο; . . .) *Δόρε-μί, Χιονοσκεπὴ Ταύγετον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ὀράτιον Κόκλην* (τὸ παραδέχομαι ὅτι εἰς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου ἔχεις πολλὰ μαθήματα· ἀλλ' ὅμως εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μου γράφῃς κάπου-κάπου·) *Πίθηκον τοῦ Βορρέου* ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν· σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1898, διὰ νὰ σκοτώσῃς τὰς ἀνιαρὰς ὥρας τῆς ἀναρρώσεώς σου· ἐλπίζω ὅτι ἐγνες πλέον ἐντελῶς καλά·) *Ἀλεξάνδραν Β. Φιλαλήθους* (εὐχαριστῶ σοῦ ἔστειλα τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου· ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς λύσεις, διότι πάντοτε δίδω προθεσμίαν ἑνὸς μηνὸς καὶ περισσότερον·) *Ἰωάννην Στ. Χαζάπην* (εὐχαριστῶ·) *Μαύρην Χίονα* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ χαίρω ποῦ σ' ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετινά ἔργα·) *Μαρίαν Γ. Εὐσταθοπούλου* (νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ μου γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν· καὶ ἂς εἶσαι τόσῳ μακράν· ἄλλοι εἶνε μακρύτερα καὶ πάλιν προφθάνουν διότι ἐπίτηδες δίδω προθεσμίας μακράς· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον, βλέπεις, σοῦ ἀπαντῶ εἰς ἐπιστολήν σου ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου· ἔ, δὲν εἶνε καὶ πολὺ τὸ διάστημα!) *Ὀφέλτιον Τρωαδίτην*, *Κλεάνθην Λογοθέτου* (ἔλαβα·) *Ἄγαυρον* (ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ ξεσπαθώνῃ·) *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* (ἔστειλα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κωνσταντῖνον Κ. Μάνδρου* (εὐχαριστῶ·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* (;;!! ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη κ' ἐξετελέσθη· θὰ εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀλλ' ἤτο πλέον ἀργὰ διὰ νὰ βάλω, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν σου, τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ τὰ θαυμαστικά·) *Ἀνεμόμυλον* (μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι κάθε Σάββατον τακτικώτατα θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον· ἐμοθήκαμεν πλέον εἰς τὸν τακτικὸν δρόμον·) *Παμφύλιον Κόλπον* (τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα· σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ. Φαίδων διὰ τὰς εὐχάς·) *Κερβάριον τῆς Ἐρήμου*, *Πειραϊκὴν Νύκτα* (εἶνε ἐλεύθερον μόνον τὸ δεύτερον·) *Δ. Γ. Δαϊσπῦρον* (ἔστειλα·) *Δρῦν τοῦ Κάμπου* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἡρωϊσμὸν* (οὔτε κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ἀκόμη!) *Μεσολογγιτάκι* (πολὺ του ἐκακοφάνη τοῦ Ἀνανία ἡ ἐπέμβασις τῆς μητέρας σου εἰς τὴν συνταγήν του· ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μή σε ἀφίσῃ νὰ δώσῃς στυπόχαρτον, ἀφοῦ τὸ ἀδελφάκι σου ἐκατάπιε μελάνην!!) *Πανταχοῦ Παρόντα* (μοῦ ἤρεσεν ἡ μετάφρασις σου ἐκ τοῦ τουρκικοῦ· μερικοὶ στίχοι μάλιστα — τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα π.χ.: — πολὺ εὔμορφοι·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δὲ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

98. Δεξίγριφος.

Ἓν στοιχεῖον συνηνώθη
Μετὰ νήσου τοῦ Αἰγαίου,
Καὶ τὸ ὄνομα Ρωμαίου
Στρατηγοῦ ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιαγάρα

96. Στοιχειόγριφος.

Ἀφοῦ εἶμαι καθὼς εἶμαι, τί με ὠφελεῖ νὰ ζήσω;
Ἀχ ὅλοι μου, τρὶς ἄλοι μου!
Ἔκοψα τὴν κεφαλή μου
Κ' ἔπεσα 'στὸ φαγητό σου, νὰ χαθῶ, ναὶ ἀποντο-
[νήσω!]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ξυνήγου τῶν Αἰγάγων

97. Ἀστήρ.

```
★     ★     ★
  ★   ★   ★
    ★ ★ ★
★ ★ ★ A ★ ★ ★
    ★ ★ ★
  ★   ★   ★
★     ★     ★
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: ὁριζοντίως ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, καθέτως βασιλεὺς τῆς Περγάμου· διαγωνίως δὲ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ καὶ πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου

98. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ σπλάγχνα σου μ' εὑρίσκεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μάθῃς·
Καὶ εἰς ὅλους τοὺς λειμῶνας,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερατίου Κόλπου

99. Ἐπιγραφή.

Α Σ Α Σ Ε Σ Ε Σ Η Ν
Ο Ν Η Ε Α Λ Ι Ρ Η Σ
Ν Π Σ Ε Υ Θ Ε Γ Ο Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λετοῦ τῆς Λίβυης

100. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Τί μέρος λόγου εἶνε ἡ . . . . .

Ὁ *Μαθητής*: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Ὄχι δά! μὰ πῶ κάμνουν τὰ τρία γένη;

Ὁ *Μαθητής*: — Ὁ . . . . . ἡ . . . . τὸ . . . . .

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Ἀλλά, ἀνάθητε, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε Ἀθηναῖος στρατηγός, τὸ θηλυκὸ πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ οὐδέτερον σημαίνει χάσμα ἢ εἶδος ἰχθύος!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειδὸς τοῦ Πόντου

101—105. Μαγικὸν Μέλος.

Μὲ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων *ὀι* ἑνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσαι ἄλλας τόσας λέξεις:

ἀντί, ὥτια, ὀπλίτης, Ἄβη, ἀμφί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Χαλκίδος

106. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ δύο μεσαῖα γράμματα ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων πόλεων:

1, Αἰγυπτιακὴ θεότης. 2, Ἀπόστολος. 3, Κάτοικος νήσου τοῦ Αἰγαίου. 4, Τεσσαράποδον. 5, Μέγας Βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀτέρμου

107. Φωνηεντόλιπον.

λλ - μν - βλ - νθρπν - λλ - δ - θ - κλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κύπρου

108. Γρῖφος.

```
                1
            1       1
:: ὢν+ἂν : πᾶ !   θ'    1   βλητ/Α :: 1/1
            1       1
                1
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κ' βύκου Ὀρίζοντος

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1903, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ. καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β'. Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, λήγουν ὁριστικῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια τοῦ ἐξωτερικοῦ. — Κλεομένης Βούκρας, ὁδὸς Στουρνάρα 45, Athènes (Grèce). (Γ—3)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Nicolas Pappa, διὰ Κωνσταντῖνον Γ. Παππᾶν, Alexandrie (Egypte). (Γ.—4)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μὲ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. — Μιχαὴλ Ε. Καζάζης, Βουρχανιὲ (Σμύρνης). (Γ—6)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903